

Societate

Oamenii timpurilor noastre

Alexandra Danilenco: «Atunci cînd vin în fața copiilor, simt iubirea, cum s-ar spune, în palmă»

Alexandra Danilenco, președintele Special Olympics din Moldova, s-a născut în anul 1948, la Holercani, consacîndu-și viața și activitatea școlii. Am stat de vorbă cu Domnia sa și am simțit o energie aparte. Am înțeles că doamna este o iubitoare de copii, un om al culturii și al sportului. Am înțeles cît de important este să oferi iubire și răbdare celor mici, în special copiilor cu dizabilități. Timp de 49 de ani, doamna Danilenco muncește în calitate de profesor de educație fizică la Școala auxiliară nr.6 din Chișinău, instituție în care învață copii cu dizabilități. Asta ar însemna că trăiește într-o permanentă tensiune emoțională, mereu alături de nevoile celor un pic mai triști decît noi. Este antrenor emerit la înot și deținătoare a ordinului «Meritul Civic». Al patrulea an consecutiv, doamna Alexandra Danilenco este invitata Ambasadei Marii Britanii la Chișinău, la celebrarea Zilei de naștere a reginei Elizabeta.

- Ați avut harul de a uni o echipă olimpică a persoanelor cu dizabilități. Ultima mare competiție a fost la Los Angeles, vara aceasta. Cum a fost?

- Pe 4 august, seara tîrziu, selecționata Special Olympics din Moldova a revenit acasă. A revenit cu triumf din Los Angeles, unde a participat la Jocurile Mondiale - cele mai mari competiții pentru sportivi cu dizabilități. Echipa noastră a obținut rezultate excelente, cîștigînd patru medalii de aur și două de argint. Aur, la tenis de cîmp, mini-fotbal (fete) și înot, argint - la tenis de masă. Pentru noi a fost deosebit de important să participăm la aceste competiții, și, astfel să continuăm integrarea în societate a persoanelor cu dizabilități. Profitînd de ocazie, pe această cale, le mulțumesc mult oamenilor cu suflet mare, înții de toate, sponsorilor care au făcut posibilă plecarea noastră la Jocurile Mondiale din vara aceasta la Los Angeles. A fost plăcut să-i văd pe tinerii noștri sportivi ducînd faima țării, cu tricolorul sus, într-o competiție la care au participat puțin peste 170 de țări, în fața unui public spectator extrem de larg. Totuși, cea mai importantă misiune și victorie a olimpiciilor a fost să demonstreze tu-

turor că prin educație incluzivă, respectînd principiile unei societăți deschise și tolerante, putem oferi șanse egale fiecărui cetățean, indiferent de necesitățile lor speciale. De-a lungul anilor, am participat la mai multe evenimente sportive de talie mondială. Dar, pentru prima oară, de data aceasta, la Aeroport, am fost întîmpinați, la ora 1 noaptea, personal de către doamna Loretta Handrabura, ministra Tineretului și Sportului. Să știți că e plăcut acest gest. Copiii au fost fericiți. Este foarte important cînd rezultatele tale sînt văzute și apreciate. Acest fapt motivează și mai mult.

- Cum reușiți să-i faceți pe acești copii cu dizabilități mai fericiți?

- Trebuie să înțelegem un lucru, uneori, nu poți să-l faci pe un copil cu dizabilități mai sănătos, în schimb, îl putem face mai fericit, prin felul în care comunicăm cu el, îl implicăm în niște activități pe care el le consideră străine propriilor posibilități. Sportivii noștri uneori demonstrează acte de vitejie, prin efort, prin ambiție și dîrzenie. Îmi rîde inima de bucurie cînd văd un rezultat bun și un copil cu visele împlinite.

- Credeți că societatea, în ansamblu, nu acordă

Foto din arhiva personală

o atenție cuvenită problemelor cu care se confruntă persoanele cu dizabilități?

- Este loc pentru mai bine. Mărturisesc, deseori umblu cu cerșitul, ba pe la o instituție, ba pe la oamenii de afaceri, după un ban, după un bilet de avion, după multe altele necesare. Dacă te doare sufletul pentru copii și cauza lor, eu mă umilesc, nici o problemă, important este să nu bocești cît de rău este, cît de săraci sîntem. Da, sîntem săraci, dar mai știu că cel ce vrea să facă ceva face. Vreți un exemplu, care pe mine mă cam doare? Toate firmurile au un sediu, noi încă nu avem. Toate activitățile le facem la Școala auxiliară nr.6 unde activez. Iar pentru că ați amintit de «Meritul Civic», vă spun, ridic lunar cîte 25 de lei adăugător, adică o cafea și un ceai.

- Cît de important este ca tinerii să facă sport?

- A face sport e o minune. Sportul e o stare de bine, prin urmare, oarecum te apropie de fericire. Din observațiile mele, pot constata că tînăra generație intelectual este mult mai avansată, iar la capitolul «dezvoltare fizică» - lasă de dorit. Din păcate, nu avem arene sportive disponibile, nu avem, în general, infrastructură sportivă. Totul în jur e numai fitness-fitness, iar fitness-ul, de obicei, e cu plată.

- Ați fost vreodată tentată să mergeți în politică?

- Cîndva, prin '91, chiar am fost foarte aproape de politic, dar nu mi-au ajuns 4 voturi ca să fiu deputat. Poate e spre bine, deoarece am avut timp și posibilități să fac ceea ce-mi place mai mult. Visez acum să avem în Parlament doi-trei deputați care să se ocupe îndeaproape de problemele persoanelor cu dizabilități. Mai mulți nu tre-

buie. Ne-am bucurat cînd în postul de ministru al Tineretului a fost numită o persoană cu dizabilități. Domnul Afanenco înțelegea problemele persoanelor cu dizabilități nu din auzite sau din cele citite. În sala de sport, sus, avem o lozincă mare pe care este scris următoarele: «Noi avem nevoie de voi», cu acest mesaj spunem tot.

- Ce înseamnă pentru Dumneavoastră a fi om de succes?

- De-a lungul anilor, m-am străduit să-i învăț pe copii ce înseamnă să te bucuri de viață și lucrul acesta l-am transmis tuturor celor care m-au înconjurat, inclusiv copiilor mei. Mereu am urmărit să-i mobilizez, să-i apropie, să-i anunț, să-i fac să zîmbească, să împărtășească micile lor bucurii. Dacă vrei să ai niște succese în viață, se cere și multă dragoste, multă disciplină față de domeniul pe care îl profesezi. Celelalte vin cu timpul. Să avem răbdare și încredere. Am avut elevi cu probleme grave în familie, însă nici un moment nu mi-am pierdut încrederea că ei vor găsi, în cele din urmă, calea cea dreaptă. Și au găsit-o. Cîteodată, chiar și o mîngîiere contează foarte mult pentru un copil necăjit. Iată de ce părinții și dascălii trebuie să ofere multă iubire și încredere copiilor, în numele bunei creșteri și a educației. Dacă pretindem a fi un popor înțelept, apoi trebuie să mai înțelegem că cea mai importantă menire a noastră este aceea de a avea grijă de copii, căci ei sînt viitorul nostru. Am constatat însă că în această sărăcie lucie, cu toate contrastele ei, copiii sînt ființe pe care nu poți să le privești ca pe niște obiecte. Nu ai acest drept, ei merită toată atenția noastră.

- Cum reușiți să fiți pretutindeni atît de activă?

- Am început a munci cu și pentru copiii cu dizabilități în anul 1970. Din acel an și pînă în prezent, nu-mi închipui viața altfel. Eu fără ei nu pot trăi, și acestea nu-s vorbe de dragul interviurilor. Cei care mă cunosc ar putea confirma. Mereu am fost și sînt alături de discipolii mei, da, adevărat, poate mai speciali, dar pentru mine sînt extraordinari, toți ca unul. Sînt într-un permanent dialog cu părinții, care uneori se bucură, alteori se întristează, dar asta e viața și noi trebuie să o trăim cu demnitate. Pînă la urmă, sîntem percepuți de ceilalți după fapte, pentru că nu datele din pașaport spun despre vîrstă, ci menținerea spiritului treaz și proaspăt. Să fii educator nu este o meserie, ci, mai degrabă, o vocație. Cred că cel mai important lucru este să pui suflet, nu doar informații. Atunci cînd vin în fața copiilor, simt iubirea, cum s-ar spune, în palmă! Și ei simt, la rîndul lor, același lucru. Sînt sigură. Ai ceea ce dai. Toate acestea, luate împreună, îmi dau puteri.

- Vă considerați fericiți?

- Bineînțeles că-s fericită. Mă scol în fiecare dimineață cu gîndul că încep o nouă zi. De obicei, merg la serviciu cu 3-4 ore mai devreme. Mă grăbesc să spun - Bună dimineața, dragii mei copii. Facem un schimb de zîmbete și asta e fericirea.

Interviu de Stan LIPCANU

Acest articol este publicat în cadrul Programului ONU „Femeile în politică”, implementat de Entitatea Națiunilor Unite pentru Egalitatea de Gen și Abilitarea Femeilor (UN Women) și Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare (PNUD), în parteneriat cu Fundația Est-Europeană și Centrul „Parteneriat pentru Dezvoltare”, finanțat de Guvernul Suediei. Opiniile exprimate în cadrul materialului aparțin autorilor și nu reflectă în mod necesar poziția Programului.